

Leidraad voor leveranciers van voorwerpen

DE REACH VERPLICHTINGEN OM INFORMATIE TE VERSCHAFFEN OVER DE STOFFEN UIT DE KANDIDATENLIJST

Deze leidraad is bedoeld om leveranciers van voorwerpen – bvb. producenten, invoerders, groothandelaars en kleinhandelaars van artikels - te helpen begrijpen hoe ze informatie kunnen verkrijgen en verschaffen om aan hun REACH verplichtingen met betrekking tot voorwerpen te voldoen.

© BELGIAN FEDERAL PUBLIC SERVICE, HEALTH, FOOD CHAIN
SAFETY AND ENVIRONMENT,
GERMAN FEDERAL INSTITUTE FOR OCCUPATIONAL SAFETY
AND HEALTH,
DANISH ENVIRONMENTAL PROTECTION AGENCY,
FRANCE : MINISTÈRE DE L'ÉCOLOGIE, DU DÉVELOPPEMENT
DURABLE ET DE L'ÉNERGIE,
NORWEGIAN ENVIRONMENT AGENCY,
SWEDISH CHEMICALS AGENCY

COVER PHOTOS: THINKSTOCK
GRAPHIC DESIGN: AB TYPOFORM

Leidraad voor leveranciers van voorwerpen

DE REACH VERPLICHTINGEN OM INFORMATIE
TE VERSCHAFFEN OVER DE STOFFEN UIT DE
KANDIDATENLIJST

MEI 2013

Inhoud

1. Inleiding 1

2. REACH en de verplichtingen om informatie te verschaffen over de stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen 3

2.1 REACH 3

2.2 Voorwerpen in REACH 4

2.3 De stoffen uit de kandidatenlijst 4

2.4 De verplichting van alle leveranciers om klanten te informeren 5

2.5 De verplichting van producenten/invoerders om ECHA te verwittigen 6

2.6 De manier waarop de stoffen uit de kandidatenlijst verder door REACH geregeld kunnen worden 6

3. De informatieverplichtingen toepassen 7

3.1 Wanneer moet men informatie verschaffen? – Toepassing van de 0,1% drempelwaarde 7

3.2 Toegang krijgen tot informatie met behulp van een probabiliteitsgebaseerde methodeh 9

3.3 Stapsgewijs werk 11

3.4 Informatie valideren die van de eigen leveranciers verkregen werd 12

3.5 Analyses uitvoeren om de ontvangen informatie aan te vullen of te controleren 13

3.6 Informatie verschaffen om het veilige gebruik van het voorwerp mogelijk te maken 13

4. Voorbeelden die illustreren hoe men de informatieverplichtingen moet toepassen 15

- 4.1 Voorwerp dat uit één enkel artikel bestaat 16
- 4.2 Voorwerpen die uit meerdere voorwerpen bestaan 17
- 4.3 Voorwerp die uit een voorwerp en een mengsel bestaan 19
- 4.4 Zeer complexe voorwerpen die uit meerdere samengestelde voorwerpen alsook uit mengsels bestaan 21
- 4.5 Toepassing van de verplichting om ECHA te verwittigen (art. 7.2) 25

5. Gewoonten en hulpmiddelen om toegang te krijgen tot informatie, informatie op te slaan en informatie te verschaffen 27

- 5.1 Gewoonten en tools om toegang te krijgen tot informatie 27
- 5.2 Gegevensopslagsystemen 28
- 5.3 Hulpmiddelen en formaten om informatie te verschaffen 29

6. Slotopmerkingen 31

- 6.1 Samenvatting 31
- 6.2 De voordelen die men geniet door de methode in deze leidraad te volgen 32

Bijlage 1. Verschillen tussen de methoden om de 0,1% drempelwaarde toe te passen 34

Bijlage 2. Verklarende woordenlijst 37

1

Inleiding

Zowel professionele klanten als consumenten moeten dergelijke informatie ontvangen. Deze verplichtingen zijn in de EU-regelgeving REACH opgenomen¹.

Dit leidraaddocument werd opgesteld in samenwerking tussen de overheden die verantwoordelijk zijn voor REACH in België, Denemarken, Frankrijk, Duitsland, Noorwegen en Zweden.²

Ten eerste, beschrijft de leidraad REACH, de informatieverplichtingen voor de stoffen uit de kandidatenlijst, en enkele andere aspecten van REACH. Ten tweede, wordt er praktisch advies gegeven, waarbij de nadruk gelegd wordt op hoe men moet voldoen aan de verplichting om klanten te informeren, met inbegrip van de manier waarop men de drempelwaarde moet toepassen (wanneer men informatie moet verschaffen), hoe men voor het eerst toegang krijgt tot informatie van bovenaan de toeleveringsketen en welke informatie men moet verschaffen.

Hierbij worden een aantal illustratieve voorbeelden gegeven.

Ten derde, wordt er advies gegeven over gewoonten en hulpmiddelen voor het werk dat erin bestaat toegang te krijgen tot informatie, informatie op te slaan en informatie te verschaffen. Ten slotte, worden er korte samenvattingen gegeven van belangrijk advies voor het werk en van de reden waarom leveranciers voordeel kunnen halen uit de implementatie van de verplichtingen in overeenkomst met deze leidraad.

Een cruciale boodschap die meegedeeld wordt, is dat dezelfde informatie over het gehalte van de stoffen uit de kandidatenlijst verschaft wordt los van het feit of het voorwerp afzonderlijk of als onderdeel van een voorwerp dat uit meerdere voorwerpen samengesteld is, verkocht wordt. Door op deze manier aan de verplichtingen te voldoen, zullen leveranciers zorgen voor de naleving van deze verplichtingen op de volledige EU-markt³. Dit zal ook zorgen

- 1 Verordening (EC) van het Europese Parlement en de Raad van 18 december 2006 inzake de registratie en beoordeling van en de autorisatie en beperking ten aanzien van chemische stoffen (REACH) <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:2006R1907:20130421:NL:HTML>
- 2 Een basis voor de leidraad werd voor het eerst uitgewerkt in een project dat door de Scandinavische Ministerraad gefinancierd werd
- 3 De interpretatie in de overeenkomstige leidraad van ECHA is niet aanvaard door bovenvermelde Lidstaten, noch door Oostenrijk. ECHA's interpretatie betekent dat de verplichting om te informeren over het gehalte van een stof uit de kandidatenlijst in een voorwerp verloren kan gaan als het voorwerp uit andere voorwerpen samengesteld is http://echa.europa.eu/documents/10162/13632/articles_en.pdf

voor eenvoudigere en efficiëntere werkprocessen en leiden tot relevantere, consistentere en nuttigere informatie.

Het is ook cruciaal dat leveranciers rekening houden met het feit dat de stoffen uit de kandidatenlijst de aanleiding kunnen geven tot verdere REACH maatregelen die het gebruik ervan in voorwerpen aanzienlijk kunnen beperken of stopzetten. Op basis van duidelijke informatie van bovenaan de toeleveringsketen kan men zich hierop voorbereiden, waardoor men late en mogelijk dure verrassingen kan vermijden.

2 ■

REACH en de verplichtingen om informatie te verschaffen over de stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen

De verplichtingen die in deze leidraad beschreven zijn, zijn in de EU-verordening REACH opgenomen. In dit hoofdstuk worden de volgende zaken geïntroduceerd: REACH, de definitie van “voorwerp” in REACH, de REACH kandidatenlijst, de verplichtingen om informatie te verschaffen over de stoffen uit de kandidatenlijst en hoe dergelijke stoffen verder onder REACH gereguleerd worden.

2.1 REACH

REACH is een afkorting van Registration (registratie), Evaluation (evaluatie), Authorisation (autorisatie) en Restriction (beperking) van Chemische stoffen.

De algemene doelstelling van REACH bestaat erin een hoog beschermingsniveau van de menselijke gezondheid en van het leefmilieu tegen risico's van chemische stoffen alsook het vrije verkeer van de chemische stoffen op de markt te verzekeren, daarbij ook de concurrentiekracht te versterken en voor innovatie te zorgen.

De meeste bepalingen in REACH betreffen chemische stoffen en fabrikanten en invoerders van chemische stoffen.

Enkele bepalingen in REACH zijn echter rechtstreeks van toepassing op leveranciers van voorwerpen: de informatieverplichtingen met betrekking tot de stoffen uit de kandidatenlijst en beperkingen voor het gebruik van bepaalde chemische stoffen in voorwerpen.⁴

Aangezien voorwerpen – bijvoorbeeld meubels, textiel, elektronische toestellen – normaal gezien chemische stoffen bevatten of met chemische stoffen

⁴ Bovendien moeten invoerders en producenten van voorwerpen stoffen registreren die opzettelijk vrijgegeven worden gedurende het normale en voorspelbare gebruik van het voorwerp.

behandeld worden, kunnen leveranciers van voorwerpen ook onrechtstreeks door de REACH bepalingen getroffen worden.

Voorbeeld: als een leverancier van een chemische stof ervoor kiest om de bevoorrading stop te zetten in plaats van de chemische stof te registreren, zal dit een impact hebben op gelijk welke producent van voorwerpen die de chemische stof momenteel gebruikt.

2.2 Voorwerpen in REACH

Producten die geen chemische stoffen noch mengsels van stoffen zijn, worden in REACH “voorwerpen” genoemd. Voorwerpen zijn bijvoorbeeld producten zoals textiel, keukengereedschap, werktuigen, speelgoed, elektronische toestellen en voertuigen.

REACH (in Artikel 3(3)) definieert “voorwerp” als:

[Voorwerp] “een object waaraan tijdens de productie een speciale vorm, oppervlak of patroon wordt gegeven waardoor zijn functie in hogere mate wordt bepaald dan door de chemische samenstelling”

Volgens REACH betekent “Leverancier van een voorwerp” elke producent of invoerder van een voorwerp, verdeler of andere speler in de toeleveringsketen die een voorwerp op de markt brengt. “Ontvanger van een voorwerp” betekent een industrieel of professioneel gebruiker, of een distributeur die met een voorwerp bevoorrad wordt. Consumenten zijn niet gedefinieerd als “ontvangers”.

Elk voorwerp kan gevaarlijke chemische stoffen bevatten die (onopzettelijk) vrijgegeven kunnen worden. Sommige stoffen kunnen reeds vrijkomen tijdens het gebruik ervan, bijvoorbeeld uit kledij terwijl ze met de huid in contact staan. Andere stoffen kunnen later vrijkomen tijdens de recyclage of afvalverwerking

2.3 De stoffen uit de kandidatenlijst

Opgenomen stoffen zijn geïdentificeerd als “zeer zorgwekkende stoffen” (SVHC) aangezien ze over zeer gevaarlijke intrinsieke eigenschappen beschikken. De kandidatenlijst is gepubliceerd op de website van het Europees agentschap voor chemische stoffen (ECHA)⁵. Om als een SVHC geïdentificeerd te worden, moet een stof aan één of meerdere van de onderstaande criteria voldoen:

⁵ Link naar de volledige kandidatenlijst op de website van ECHA: De kandidatenlijst, <http://echa.europa.eu/web/guest/candidate-list-table>

- ▶ stoffen die voldoen aan de criteria voor de classificatie als kankerverwekkend, mutageen of giftig voor de voortplanting (CMR)⁶
- ▶ persistente, bioaccumulerende en toxische stoffen (PBT)
- ▶ zeer persistente en zeer bioaccumulerende stoffen (vPvB)
- ▶ stoffen die even zorgwekkend zijn als hormoonontregelende stoffen

Opmerking: Om als een SVHC geïdentificeerd te worden, hoeven er geen bewijzen voor blootstelling en risico's te zijn.

Nieuwe stoffen voor de kandidatenlijst worden voortdurend geïdentificeerd en deze lijst wordt tegenwoordig twee keer per jaar bijgewerkt. Zodra de stoffen in de kandidatenlijst opgenomen zijn, moeten leveranciers de klanten informeren, en in sommige gevallen ook ECHA (zes maanden na inclusie), over de aanwezigheid van deze stoffen. Deze stoffen mogen echter nog steeds worden gebruikt tenzij ze aan verdere maatregelen onderworpen werden – zie 2.6.

2.4 De verplichting van alle leveranciers om klanten te informeren

REACH verplicht leveranciers om informatie te verschaffen aan hun klanten als een voorwerp een stof bevat die in de kandidatenlijst opgenomen is in een concentratie die hoger is dan 0,1 % gewicht/gewicht. Deze verplichting is beschreven in Artikel 33 in REACH en geldt zodra een stof in de kandidatenlijst opgenomen is. De leidraad om deze verplichting toe te passen, is gegeven in hoofdstukken 3-5.

Artikel 33 in REACH:

- ▶ Applies to all suppliers of articles that contains more than 0.1% of any substance on the Candidate List;
- ▶ Requires the supplier to provide recipients of the article with sufficient information to allow safe use of the article. As a minimum, the name of the substance has to be provided;
- ▶ Requires the supplier to provide such information to consumers on request, within 45 days from the date of the request.

⁶ Enkel de meest gevaarlijkste CMR's (categorieën "1A" en "1B" genoemd) kunnen als SVHC's worden geïdentificeerd

2.5 De verplichting van producenten/invoerders om ECHA te verwittigen

Bovenop bovenvermelde verplichting verplicht Artikel 7.2 van REACH alle producenten of invoerders van voorwerpen om ECHA te verwittigen als alle voorwerpen die ze gedurende een jaar geleverd hebben – ongeacht de categorie – in totaal meer dan 1 ton van een stof uit de kandidatenlijst bevatten. Enkel voorwerpen waarvan de inhoud 0,1% overschrijdt, moeten in aanmerking worden genomen. De verplichting geldt vanaf *zes maanden nadat een stof opgenomen werd in de kandidatenlijst*.

ECHA hoeft echter niet te worden verwittigd 1) als het gebruik van de stof in het artikel gedekt wordt door een REACH Registratie⁷ voor de stof (Art 7.6), of 2) als de leverancier blootstelling aan mensen of het leefmilieu kan uitsluiten gedurende het normale of redelijkerwijs voorspelbare gebruik en gedurende de verwijdering ervan (Art 7.3).

2.6 De manier waarop de stoffen uit de kandidatenlijst verder door REACH geregeld kunnen worden

Het is belangrijk dat men zich bewust is van het feit dat de stoffen uit de kandidatenlijst aanleiding kunnen geven tot verdere REACH maatregelen die het gebruik ervan in voorwerpen aanzienlijk kunnen beperken of stopzetten.

“Sunset” of in de tijd beperkte autorisatie: stoffen uit de kandidatenlijst worden geleidelijk aan ook opgenomen in Bijlage XIV van REACH via een prioriteitsstellingsprocedure – met een uiterste toepassingdatum en een “sunset” datum. Na de sunset mag men deze stof niet meer op de markt brengen of gebruiken tenzij de Europese Commissie een in de tijd beperkte autorisatie toegekend heeft. Autorisatieaanvragen dienen naar ECHA te worden opgestuurd. Fabrikanten en invoerders van de stof kunnen een aanvraag indienen, evenals gebruikers van de stof zoals producenten van voorwerpen die de stof in voorwerpen of op andere manieren gebruiken. Een belangrijke doelstelling van de autorisatie is substitutie.

REACH beperkingen: Als een onaanvaardbaar risico op basis van een bijzonder gebruik van een stof geïdentificeerd werd, kan dit leiden tot de beslissing van de Commissie om de verkoop en het gebruik van de stof, inclusief in voorwerpen te beperken of zelfs stop te zetten. Nieuwe beperkingen zijn toegevoegd aan Bijlage XVII van REACH.

Men kan sommige gebruiksvormen van een stof uit de kandidatenlijst beperken en de andere gebruiksvormen toewijzen aan autorisatie.

⁷ Voor informatie over de registratie dient u de webpagina van ECHA (echa.europa.eu) of een nationale REACH helpdesk te raadplegen: <http://echa.europa.eu/web/guest/support/helpdesks/national-helpdesks/list-of-national-helpdesks>

3.

De informatieverplichtingen toepassen

Dit hoofdstuk vormt de leidraad voor de manier waarop men de 0,1% drempelwaarde moet toepassen wanneer men informatie aan klanten verschaft. Het vormt ook de leidraad voor de manier waarop men voor het eerst toegang moet krijgen tot de vereiste informatie van eigen leveranciers en welke informatie men moet verschaffen. In Hoofdstuk 4 worden voorbeelden gegeven die illustreren hoe het werk uitgevoerd kan worden. In Hoofdstuk 5 wordt advies gegeven over gewoonten en hulpmiddelen die voor het werk gebruikt kunnen worden.

3.1 Wanneer moet men informatie verschaffen? – Toepassing van de 0,1% drempelwaarde

HET PRINCIPE “EENS EEN VOORWERP, ALTIJD EEN VOORWERP” De toepassing van de 0,1% gewicht/gewicht limiet die de verplichtingen teweegbrengt om informatie te verschaffen, is duidelijk als het voorwerp een eenvoudig voorwerp is dat rechtstreeks op basis van een stof of een mengsel gevormd is.

De meeste voorwerpen zijn echter samengesteld op basis van enkele of vele andere voorwerpen. De toepassing van de drempelwaarde met betrekking tot samengestelde voorwerpen in dit leidraaddocument steunt op de benadering “Eens een artikel, altijd een artikel” die door België, Denemarken, Duitsland, Frankrijk, Noorwegen en Zweden ondersteund wordt.

Dit principe stemt overeen met de manier waarop een voorwerp in REACH gedefinieerd is (in Artikel 3(3)) en luidt als volgt:

“ Zodra een voorwerp gedurende de productie een voorwerp als dusdanig geworden is, zal het een voorwerp blijven totdat het uiteindelijk afval wordt na het eindgebruik ervan”.

Dit betekent dat

- ▶ wanneer twee voorwerpen samengevoegd worden om een samengesteld voorwerp te vormen, ze beide hun status van voorwerp behouden

- ▶ de 0,1% drempelwaarde geldt dus voor elk object – binnen een samengesteld voorwerp – dat aan de definitie van een voorwerp in REACH voldoet en reeds voor de samenstelling een voorwerp was.⁸

Dit principe werd aan de hand van grondige bestuderingen van de wettekst uitgewerkt. Bovenvermelde landen hebben vastgesteld dat het in lijn is met de REACH verordening.

Volgens dit principe is de drempelwaarde niet van toepassing op een object – binnen een samengesteld voorwerp – dat een stof of mengsel is of dit reeds was vóór de samenstelling. Met betrekking tot gelijk welke stof uit de kandidatenlijst die in bvb. verf of lijm zit (die mengsels zijn) en gedurende de productie toegevoegd werd, moet de drempelwaarde in de plaats hiervan worden toegepast op het voorwerp waaraan de verf of de lijm toegevoegd werd, bvb.

- ▶ aan het geleverd voorwerp als er verf toegevoegd werd aan slechts één van de voorwerpen in een samengesteld voorwerp
- ▶ aan het volledig geleverd samengesteld voorwerp als er verf toegevoegd werd aan het volledige samengesteld voorwerp
- ▶ aan het samengesteld voorwerp dat gevormd werd door twee voorwerpen aan elkaar te lijmen

ENKELE BASISREGELS VOOR DE TOEPASSING VAN HET PRINCIPE

Onderstaande basisregels zijn nuttig wanneer men het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp” op objecten binnen samengestelde voorwerpen toepast:

1. Als een object binnen een samengesteld voorwerp een voorwerp was voordat het opgenomen werd, zal het een voorwerp blijven waarop men de drempelwaarde moet toepassen, ook na de samenstelling.
2. Als een object binnen een samengesteld voorwerp een stof of een mengsel was voordat het opgenomen werd, moet men de drempelwaarde met betrekking tot gelijk welke stof uit de kandidatenlijst in dat object toepassen op het samengesteld voorwerp.
3. De complexiteit van het voorwerp verandert niets aan deze twee regels. Bij twijfel kan de vergelijking met de REACH definitie van een voorwerp

⁸ Dit verschilt van wat vermeld wordt in ECHA's “Guidance on requirements for substances in articles”, die steunt op de interpretatie van de Commissie, die impliceert dat de drempelwaarde op het volledige samengesteld voorwerp toegepast moet worden. In Bijlage 1 zijn de verschillen tussen de benaderingen om de 0,1% drempelwaarde toe te passen, verder uitgelegd

(Artikel 3(3) in REACH) helpen om te bepalen of het object een voorwerp, stof of mengsel is.⁹

De voorbeelden uit Hoofdstuk 4 illustreren ook, voor een aantal gevallen, hoe men de drempelwaarde moet toepassen. In andere gevallen moeten leveranciers zelf oordelen hoe ze de informatieverplichtingen redelijkerwijs moeten toepassen, rekening houdend zowel met de gegeven leidraad als met de intenties die achter de verplichtingen schuilen: dat de informatie doorheen de toeleveringsketen zal worden doorgegeven om de eindgebruiker te bereiken

VERDERE TOELICHTING VAN HET PRINCIPE

Tal van verschillende eenvoudige voorwerpen worden eerst commercieel verkocht als individuele voorwerpen, waarna ze in een samengesteld voorwerp geïntegreerd worden en soms worden ze uiteindelijk, na hun voorwerpen tijdens hun volledige levensduur – ook wanneer ze geïntegreerd zijn – totdat ze uiteindelijk als afval verwijderd worden. Dit geldt bijvoorbeeld voor veren, inwendige beschermkappen, strips en wioldoppen die gebruikt worden voor auto's en voor velgen, tandwielen en zadelpennen die gebruikt worden voor fietsen.

Sommige voorwerpen, bijvoorbeeld sommige computers, fietsen en meubelstukken, kunnen ofwel samengesteld, ofwel als een pakket van individuele voorwerpen voor zelfmontage worden aangekocht. Deze voorwerpen zijn volgens het principe voorwerpen ongeacht of ze in een pakket van individuele voorwerpen voor zelfmontage of in een reeds samengesteld voorwerp opgenomen zijn.

Dit principe is echter niet van toepassing als het object een stof of mengsel was vóór de vervaardiging van een voorwerp, bvb. het handvat van een schroevendraaier als deze gevormd is door de kunststoffen rechtstreeks op het metalen onderdeel te gieten.

3.2 Toegang krijgen tot informatie met behulp van een probabiliteitsgebaseerde methode

Wanneer de drempelwaarde toegepast wordt in overeenstemming met het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp”, volstaat het te vernemen van een eigen leverancier dat een bepaald voorwerp – ongeacht of het aangekocht is als een individueel voorwerp of in een samengesteld voorwerp opgenomen is – meer dan 0,1% van een bepaalde stof uit de kandidatenlijst bevat.

Deze informatie kan – *als dusdanig* – verder de toeleveringsketen aan eigen klanten worden doorgegeven.

⁹ De indicatieve vragen in Hoofdstuk 2.4 van de Leidraad van ECHA kunnen verdere hulp bieden over de manier waarop men moet bepalen of een object een voorwerp, een stof of een mengsel is.

Voor leveranciers die een groot aantal voorwerpen of zeer complexe voorwerpen leveren, kan het een uitdaging zijn om te achterhalen welke voorwerpen welke stoffen bevatten, aangezien het aantal in de lijst opgenomen stoffen vrij ruim is en toeneemt. Vele in de lijst opgenomen stoffen worden echter zelfs niet gebruikt in voorwerpen – bijvoorbeeld omwille van hun fysieke toestand. Bovendien wordt een specifieke stof vaak hoofdzakelijk of enkel gebruikt in bepaalde materialen zoals bepaalde kunststoffen, die op hun beurt hoofdzakelijk gebruikt worden in bepaalde voorwerpcategorieën.

Daarom kan een “probabiliteitsgebaseerde methode” worden gebruikt om het werk gericht aan te pakken. Het idee bestaat erin eerst na te gaan welke voorwerpen stoffen uit de kandidatenlijst kunnen bevatten – op basis van de gebruikte materialen – en dan te overlopen welke stoffen ze kunnen bevatten. Voorbeeld: een plastic handvat van een fiets kan weekmakers bevatten die vaak gebruikt worden in kunststoffen. Na deze evaluatie kan men aan de eigen leveranciers vragen stellen over deze voorwerpen en stoffen. Dit verhoogt de kans op relevante antwoorden, in vergelijking met de situatie waarbij men zeer algemene vragen over alle voorwerpen en stoffen naar de top van de toeleveringsketen zou sturen.

Op voorwaarde dat de verplichtingen in Artikel 33 correct geïmplementeerd worden in overeenstemming met het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp”, zouden leveranciers normaal gezien automatisch de nodige informatie moeten verkrijgen over de inhoud van de stoffen uit de kandidatenlijst in de voorwerpen die ze van eigen leveranciers, en vooral van EU-leveranciers, kopen.

ACHTERHALEN WELKE STOFFEN REEDS OP DE KANDIDATENLIJST STAAN – OF WELDRA OP DE LIJST ZULLEN STAAN

Aangezien de lijst regelmatig bijgewerkt wordt, moet men regelmatig controleren welke stoffen aan de lijst toegevoegd werden. Dit kan via de volgende link op de webpagina van ECHA: [De kandidatenlijst](#)¹⁰.

Het kan ook – omdat de verplichting om klanten te informeren onmiddellijk geldt nadat een stof opgenomen werd in de lijst – nuttig zijn om te weten welke stoffen weldra opgenomen kunnen worden:

- a) Stoffen waarvan de opname in de lijst reeds voorgesteld werd ([Openbare raadplegingen](#)¹¹)
- b) Stoffen waarvoor een dossier voor de identificatie als een SVHC voorbereid wordt ([Register van Intenties](#)¹²)

¹⁰ <http://echa.europa.eu/web/guest/candidate-list-table>

¹¹ <http://echa.europa.eu/web/guest/proposals-to-identify-substances-of-very-high-concern>

¹² <http://echa.europa.eu/web/guest/registry-of-current-svhc-intentions>

CONTROLLEREN WELKE STOFFEN IN DE DESBETREFFENDE VOORWERPEN GEBRUIKT KUNNEN WORDEN

Tot dusver is de informatie over het gebruik van stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen nog niet al te uitgebreid, maar onderstaande informatie kan als uitgangspunt dienen:

- ▶ Enkele EU-landen hebben bepaalde informatie gepubliceerd over het normale gebruik van dergelijke stoffen.
- ▶ Samenwerking binnen een sector kan helpen om stoffen uit de kandidatenlijst te identificeren die het meest gebruikt worden in de voorwerpen van die sector. Voorbeeld: industriële verenigingen kunnen mogelijk informatie verschaffen over vaak gebruikte stoffen uit de kandidatenlijst.

De kennis over welke materialen gebruikt worden in een bepaalde voorwerpcategorie kan gecombineerd worden met de kennis over welke stoffen uit de kandidatenlijst in dergelijke materialen gebruikt kunnen worden. Voorbeeld: wanneer men weet dat een voorwerp hoofdzakelijk geproduceerd wordt met behulp van specifieke kunststoffen en dat een bepaalde soort weekmaker in dergelijke kunststoffen gebruikt wordt, kan men de vraag of deze weekmaker waarschijnlijk in het voorwerp aanwezig is, gemakkelijker beantwoorden.

Zodra de leverancier een probabiliteitsanalyse uitgevoerd heeft, kan hij gerichte vragen stellen aan zijn eigen leveranciers. Indien van toepassing, kan hij ook gelijk welke aanvullende analyses toespitsen op de voorwerpen/stoffen waarvoor de kans om stoffen uit de kandidatenlijst te vinden relatief hoog is.

Wanneer men deze methode toepast, moet men echter voorzichtig zijn. Indicaties uit een probabiliteitsanalyse mogen niet worden gebruikt om uiteindelijk te concluderen dat er geen andere stoffen uit de kandidatenlijst aanwezig zijn dan degene die hoogst waarschijnlijk aanwezig zijn, vooral niet wat ingevoerde voorwerpen betreft. Als er, ondanks alles, “minder waarschijnlijke” stoffen in zitten, blijft de leverancier verantwoordelijk voor het verschaffen van informatie hierover.

3.3 Stapsgewijs werk

Als een leverancier moet vertrekken vanuit geen of vanuit een zeer beperkte kennis over het feit of een voorwerp al dan niet stoffen uit de kandidatenlijst bevat, kan het werk om te achterhalen of er dergelijke stoffen in zitten, - en indien dit het geval is: welke stoffen en op welke plaats? - een echte uitdaging vormen. Dit geldt vooral voor leveranciers die een groot aantal voorwerpen uit verschillende voorwerpcategorieën leveren of die zeer complexe samengestelde voorwerpen leveren. Dit geldt ongeacht de manier waarop de limiet dan toegepast zal worden..

In een dergelijk geval kan het nuttig zijn om een probabiliteitsmethode met een stapsgewijze werkprocedure te combineren.

Een eerste stap zou er bijvoorbeeld in kunnen bestaan de probabiliteitsmethode toe te passen op de grotere voorwerpen die er in opgenomen zijn en te zoeken naar informatie die doet vermoeden dat er stoffen uit de kandidatenlijst in zitten. In onderstaande stappen kan men dan hetzelfde doen voor kleinere en kleinere opgenomen voorwerpen.

De inzameling van alle data voor samengestelde voorwerpen die vele verschillende voorwerpen bevatten, kan tijdrovend zijn, maar zal de nodige kennis opleveren. Dit werd reeds aangetoond in sommige sectoren zoals de automobielsector en onderdelen van de sector van de mobiele telefonie (cfr. paragraaf 5.2).

Vragen over stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen moeten steeds geval per geval gesteld en beantwoord worden. Het is de verantwoordelijkheid van de leverancier om te oordelen wanneer hij moet stoppen en hij het niet langer relevant acht om informatie te zoeken, door een samengesteld voorwerp in nog kleinere voorwerpen onder te verdelen of de mogelijkheid van de aanwezigheid van een bepaalde stof uit te sluiten op basis van het gebruikte materiaal. Men moet er echter rekening mee houden dat de informatieverplichtingen voor alle voorwerpen gelden, ongeacht hun grootte of gewicht aangezien er geen lagere limiet in REACH vermeld is.

3.4 Informatie valideren die van de eigen leveranciers verkregen werd

Informatie van eigen leveranciers van voorwerpen moet normaal gezien gevalideerd worden: Volstaat de informatie? Is de informatie geloofwaardig? Heeft de leverancier de 0,1 % drempelwaarde toegepast op de voorwerpen die in de samengestelde voorwerpen opgenomen zijn? Onderstaande zaken kunnen bijvoorbeeld best in aanmerking worden genomen:

- ▶ De ontvangen informatie over het feit of een voorwerp een stof uit de kandidatenlijst bevat, welke stof en waar

Waarschijnlijk dienen er geen verdere acties ondernomen te worden; de informatie kan aan de klanten worden doorgegeven.

- ▶ Geen informatie ontvangen over het feit of een voorwerp een stof uit de kandidatenlijst bevat

De ontvanger moet overwegen wat het meest geloofwaardig is aangezien

- ▶ 'Geen informatie' kan betekenen: 'date er *geen stof uit* de kandidatenlijst boven met voldoende hoeveelheid aanwezig is.
- ▶ 'Geen informatie' kan ook betekenen dat de leverancier voorlopig *niet over dergelijke informatie beschikt, zich niet bewust is van zijn verplichtingen of deze niet nakomt.*
- ▶ 'Geen informatie' kan ook – voor samengestelde voorwerpen – betekenen dat de leverancier weet dat een stof uit de kandidatenlijst in een

“Om het veilige gebruik te kunnen vrijwaren, is het cruciaal dat men beschikt over informatie over de plaats in het voorwerp waar er een stof uit de kandidatenlijst aanwezig is”

hoge concentratie aanwezig is in een voorwerp opgenomen in het samengesteld voorwerp. De leverancier heeft echter de drempelwaarde op het volledige samengesteld voorwerp toegepast, en dit blijkt zo zwaar te zijn dat de uitgerekenende “fictieve” gemiddelde concentratie van de stof onder de drempelwaarde ligt.

In dergelijke twijfelgevallen of bij onvoldoende informatie moet men verdere stappen ondernemen zoals extra vragen aan de eigen leveranciers stellen of chemische analyses laten uitvoeren waar mogelijk en indien van toepassing.

3.5 Analyses uitvoeren om de ontvangen informatie aan te vullen of te controleren

Analyses kan men gebruiken om onvoldoende informatie van leveranciers aan te vullen, of wanneer men vermoedt dat het artikel een stof uit de kandidatenlijst bevat of om de ontvangen informatie te controleren. Gezien de kosten en problemen die hiermee gepaard gaan, worden analyses normaal gezien enkel voor dergelijke doeleinden gebruikt.

Het is niet nuttig om een volledig samengesteld voorwerp te analyseren – samengesteld uit vele voorwerpen en mogelijks uit vele materialen – met het oog op het gehalte van een stof uit de kandidatenlijst. In de plaats hiervan zouden analyses moeten nagaan of er een stof of een beperkte groep stoffen aanwezig is in een bepaald voorwerp zoals het plastic handvat van een fiets. Dit past perfect binnen de toepassing van het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp”.

Wanneer een onderneming over een algemeen kwaliteitsbeheersysteem beschikt, omvat dit vaak bepaalde feitelijke controles – via testen of analyses indien nodig – van de manier waarop de leveranciers van de onderneming aan de kwaliteitsvereisten van de onderneming voldoen.

3.6 Informatie verschaffen om het veilige gebruik van het voorwerp mogelijk te maken

Artikel 33 van REACH vermeldt gewoonweg dat elke leverancier “*verstrekt ... voldoende aan de leverancier bekende informatie om een veilig gebruik van dat voorwerp mogelijk te maken, waaronder ten minste de naam van de stof*”. De leverancier moet dus minstens de naam van de stof verschaffen en evalueren of de klant verdere informatie nodig heeft om te beslissen over maatregelen die het veilige gebruik mogelijk maken. Het is duidelijk dat het niet altijd volstaat om enkel de naam van de stof te verschaffen¹³.

13 Dit wordt ook in de Leidraad van ECHA uiteengezet:
http://echa.europa.eu/documents/10162/13632/articles_en.pdf

Om het veilige gebruik te kunnen vrijwaren, is het cruciaal dat men beschikt over informatie over de plaats in het voorwerp waar er een stof uit de kandidatenlijst aanwezig is.

Dergelijke informatie zal “automatisch” worden verschaft wanneer de informatieverplichtingen in overeenkomst met dit leidraaddocument toegepast worden. Zonder dergelijke informatie is het moeilijk of onmogelijk om op gepaste wijze over maatregelen te beslissen.

Voorts vermeldt REACH dat consumenten ten laatste 45 dagen na een verzoek een antwoord zullen ontvangen.

Voor ontvangers is er geen sprake van dergelijke vermeldingen “enkel op verzoek” en “termijn van 45 dagen”. De informatie moet automatisch verschaft worden aan de ontvangers zodra een stof in de kandidatenlijst opgenomen wordt.

Informatie over de naam van de stof en de plaats waar deze aanwezig is, kan voor een fiets als volgt geformuleerd worden:

“De handvaten bevatten bis (2-ethylhexyl) ftalaat (DEHP).”

4

Voorbeelden die illustreren hoe men de informatieverplichtingen moet toepassen

De voorbeelden illustreren de aspecten die in Hoofdstuk 3 aan bod gekomen zijn. Ze zijn hoofdzakelijk bedoeld om aan te tonen hoe men de 0,1% drempelwaarde moet toepassen op voorwerpen met een diverse complexiteit. Er worden tips gegeven over hoe men toegang kan krijgen tot informatie en hoe men informatie moet verschaffen. Onderstaande zaken worden bij elk voorbeeld gepresenteerd:

1. *Eerste vereiste*: een korte beschrijving van het voorwerp alsook gegevens over welke stof uit de kandidatenlijst het voorwerp bevat en volgens welk percentage. Normaal gezien weet men dit niet wanneer men het werk aanvangt.
2. *Toepassing van de 0,1% limiet*: praktisch gebruik van het principe "Eens een voorwerp, altijd een voorwerp".
3. *Toegang krijgen tot informatie*: In de voorbeelden worden slechts enkele tips gegeven over wat men moet doen, zo nodig met behulp van een probabiliteitsmethode en stapsgewijs werk.
4. *Informatie verschaffen*: In de voorbeelden wordt enkel de essentie meegegeeld van wat men moet verschaffen. Leveranciers zullen moeten overwegen wat ze nog moeten aanleveren om ervoor te zorgen dat de klanten het voorwerp veilig kunnen gebruiken

Gelieve er rekening mee te houden dat deze voorbeelden niet volledig zijn aangezien het de bedoeling is op bepaalde stoffen en voorwerpen te focussen, om de principes te verduidelijken. Een voorwerp kan meer stoffen uit de kandidatenlijst bevatten dan diegene die vermeld zijn en de samengestelde voorwerpen kunnen bestaan uit meer individuele voorwerpen dan diegene die vermeld zijn

Voorbeelden van de onderstaande “voorwerpcategorieën” worden gepresenteerd:

- (4.1) Voorwerp dat uit één enkel voorwerp bestaat (plastic stoel)
- (4.2) Voorwerpen die uit meerdere voorwerpen bestaan (fiets, sofa)
- (4.3) Voorwerpen die uit een voorwerp en een mengsel bestaan (kabel, T-shirt)
- (4.4) Zeer complexe voorwerpen die uit vele andere voorwerpen alsook uit een mengsel bestaan (desktop PC)
- (4.5) Voorbeeld van de toepassing van Artikel 7.2 (keukengeredschap)

4.1 Voorwerp dat uit één enkel voorwerp bestaat

Plastic tuinstoel

Voorvereisten:

- ▶ De stoel is uit één stuk gegoten. Hij is vervaardigd uit plastic pellets op basis van polyethyleen.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De pellets bevatten 0,12 % loodchromaat molybdaat sulfaat rood (C.i. pigment Rood 104).

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

Hier is de toepassing rechtlijnig; de limiet moet worden toegepast op de stoel aangezien hij uit één stuk gegoten werd.

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

Volgens REACH (Artikel 31) moeten leveranciers van een stof die als gevaarlijk ingedeeld is, of een PBT/vPvB is, of om andere redenen in de kandidatenlijst opgenomen is, een Veiligheidsinformatieblad verschaffen. Hetzelfde geldt voor mengsels die als gevaarlijk ingedeeld zijn. In dit geval bevat het toegevoegde pigment, volgens het Veiligheidsinformatieblad van de leverancier van de plastic pellets – die een mengsel vormen – loodchromaat molybdaat sulfaat rood (C.I. Pigment Rood 104) met CAS Nr. 12656-85-8. De concentratie in de pellets, en dus in de stoel, bedraagt 0,12 %, dus meer dan 0,1%.

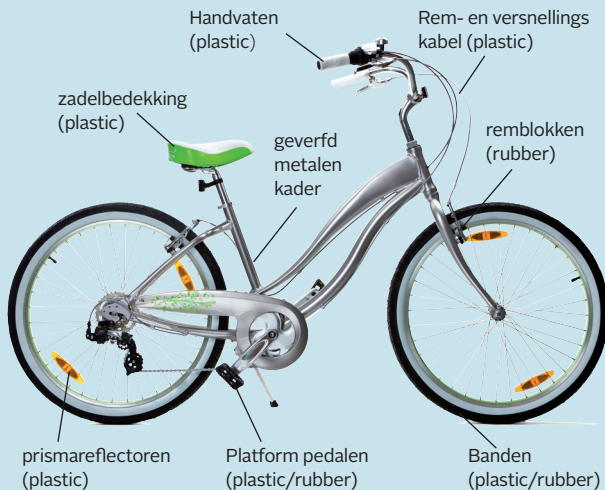
INFORMATIE VERSCHAFFEN

Minstens de naam moet aan de ontvanger/consument worden meegedeeld:

“Deze tuinstoel bevat loodchromaat molybdaat sulfaat rood (C.i. pigment Rood 104)”

4.2 Voorwerpen die uit meerdere voorwerpen bestaan

De twee voorbeelden hieronder illustreren voorwerpen die samengesteld zijn uit een aantal voorwerpen waarop de 0,1% drempelwaarde individueel toegepast moet worden.

Fiets

Voorvereisten:

▶ Deze fiets is samengesteld uit meerdere voorwerpen die stoffen uit de kandidatenlijst kunnen bevatten. Sommige voorwerpen worden ook vaak als wisselstukken verkocht.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

▶ De handvaten bevatten meer dan 0,1 % bis (2ethylhexyl) ftalaat (DEHP) met CAS nr. 117-81-7.

▶ De zadelbedekking bevat meer dan 0,1 % dibutylftalaat (dbp) met CAS nr. 84-74-2

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

Zowel de handvaten als de zadelbedekking waren voorwerpen vóór de samenstelling van de fiets en ze zijn het nog steeds. Het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp” is er dus op van toepassing. Als een ervan meer dan 0,1% van een stof uit de kandidatenlijst bevat, moet er hierover informatie worden verschaft.

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

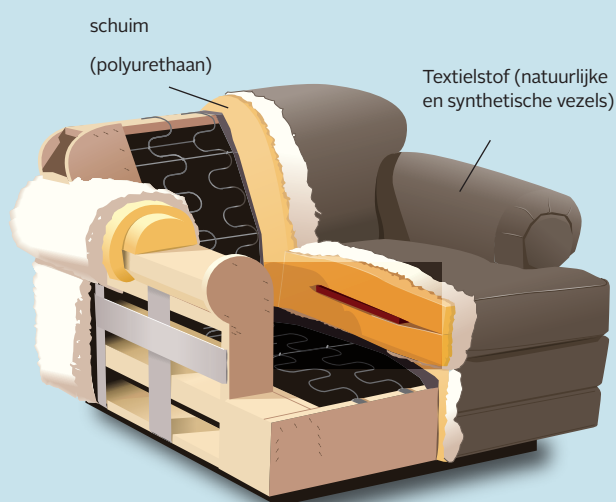
Een probabiliteitsanalyse zou bvb. de volgende informatie kunnen meegeven: *het zadel, de handvaten, de kabels en de pedalen* kunnen vervaardigd zijn uit zachte kunststoffen die bvb. weekmakers (bvb. ftalaten) kunnen bevatten. *De banden, pedalen en remblokken* kunnen vervaardigd zijn uit rubber dat weekmakers, brandvertragers en andere stoffen uit de kandidatenlijst kan bevatten. Het kader, de wielen en de versnellingen zijn vervaardigd uit materialen die metaal bevatten. Sommige van deze voorwerpen zijn geverfd. De kans is kleiner dat de zuivere metalen voorwerpen een stof uit de kandidatenlijst bevatten. Coatingverf kan echter een dergelijke stof bevatten of deze stof zou in het oppervlakbehandelingsproces gebruikt kunnen worden, bijvoorbeeld voor corrosieremming (zoals natriumchromaat, kaliumchromaat en zuren die uit chroomtrioxide gegenereerd worden). *Prismareflectoren* die uit harde kunststoffen vervaardigd zijn, kunnen ook een stof uit de kandidatenlijst bevatten, bijvoorbeeld in het gebruikte pigment. Nadat de probabiliteitsana-

lyse uitgevoerd werd, kan men vragen stellen aan de toeleveringsketen, met bijzondere aandacht voor de voorwerpen en stoffen die het meest waarschijnlijk zullen voorkomen.

INFORMATIE VERSCHAFFEN

De informatie die van de leverancier verkregen wordt, kan worden doorgegeven. Minstens de namen van de stoffen en van de voorwerpen die deze stoffen bevatten, moeten worden vermeld:

“De handvaten bevatten bis (2-ethylhexyl) ftalaat (DEHP).
De plastic bedekking van het zadel bevat dibutylftalaat (dbp).”

Sofa

Voorvereisten:

- ▶ De gestoffeerde sofa is samengesteld uit enkele voorwerpen die vervaardigd zijn uit verschillende materialen.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De sofabedekking is gesneden uit textielstof die 0,17 % hexabromocyclododecaan (hbCdd) bevat, met CAS nr. 25637-99-4.
- ▶ Het kussenschuimblok is gesneden uit een groter schuimblok op basis van polyurethaan dat 0,2 % tris (2-chloro- ethyl) fosfaat bevat, met CAS nr. 115-96-8.

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

Vóór de samenstelling van de sofa was de stof reeds een voorwerp. Het uitsnijden van de stof in stukken met verschillende vormen verandert de functie als een voorwerp niet. Bijgevolg kan men informatie over elke stof uit de kandidatenlijst die erin zit, doorgeven voor de stof als specifiek voorwerp. Hetzelfde geldt voor het kussenschuim, dat ook een voorwerp was vóór de samenstelling.

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

De eerste stap is de probabiliteitsanalyse. Aan de hand van de gebruikte materialen kan men achterhalen welke stoffen uit de kandidatenlijst hoogst waarschijnlijk aangetroffen kunnen worden in de voorwerpen van de sofa. Dit kan ook leiden tot de conclusie dat sommige stoffen uit de kandidatenlijst zeer waarschijnlijk niet aangetroffen zullen worden. Voorbeeld: de textielstof

en het kussenschuim kunnen brandvertragers zoals HBCDD bevatten. Textiel of synthetische vellen kunnen gebaseerd zijn op polymeren zoals PVC, die bijvoorbeeld pigmenten en weekmakers zoals ftalaten kunnen bevatten. De probabiliteitsanalyse kan leiden tot vragen bovenaan de toeleveringsketen over het feit of de textielstof of het kussenschuim al dan niet stoffen uit de kandidatenlijst bevat, met bijzondere aandacht voor HBCDD, tris (2-chloroethyl)fosfaat, of ftalaten, die allemaal in de kandidatenlijst opgenomen zijn.

INFORMATIE VERSCHAFFEN

De informatie die van de leverancier verkregen wordt, kan worden doorgegeven. Minstens onderstaande informatie moet worden meegedeeld:

“De kussens van de sofa bevatten tris(z-chloroethyl)fosfaat en de stof bevat hexabromocyclododecaan (HBCDD)”

4.3 Voorwerpen die uit een voorwerp en een mengsel bestaan

Een stof of een mengsel die gedurende de productie aan een voorwerp toegevoegd wordt, voldoet niet aan de definitie van een voorwerp. Bijgevolg is de drempelwaarde met betrekking tot een stof uit de kandidatenlijst in een toegevoegde stof of mengsel van toepassing op het voorwerp dat behandeld (gecoat, geverfd enz.) werd met de stof of mengsel. Onderstaande voorbeelden van een gecoate kabel en een bedrukt T-shirt worden gebruikt om dit te illustreren..

Gecoate kabel

Voorvereisten:

- ▶ Deze kabel is geschikt voor professioneel gebruik en bestaat uit een kern van koperdraad met een PVC coating. De koperdraad is een voorwerp vóór de productie van de kabel, terwijl de PVC een vloeibaar mengsel is.
- ▶ In dit geval is de kabel vervaardigd door de vloeibare PVC op de koperdraad te sproeien

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De PVC die in de coating gebruikt is, bevat 40% benzylbutylftalaat (BBP) met CAS nr. 85-68-7.

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

De PVC coating bevat BBP, maar de coating was een mengsel vóór de vervaardiging van de kabel. Het eerste voorwerp dat BBP bevat, is de kabel. In dit geval moet bijgevolg de 0,1% limiet worden toegepast op de volledige kabel.

Als de PVC coating 10% van het gewicht van de kabel bevat, zal de fictieve gemiddelde BBP concentratie in de kabel 4% bedragen (40%:10 -4%), wat meer is dan 0,1%. Er moet dus informatie worden verschaft voor de BBP inhoud in de kabel.

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

De producent van de kabel moet automatisch een Veiligheidsinformatieblad ontvangen van de leverancier van de vloeibare PVC. Dit Veiligheidsinformatieblad moet informatie verschaffen over het gehalte van BBP, met inbegrip van een concentratie-interval. Een kleine probabiliteitsanalyse kan leiden tot de conclusie dat het onwaarschijnlijk is dat ook de koperdraad een stof uit de kandidatenlijst zou bevat.

INFORMATIE VERSCHAFFEN

Minstens onderstaande informatie moet aan de ontvangers worden meegegeed:

“De kabel bevat benzylbutylftalaat (BBP).”

Bedrukt T-shirt

Voorvereisten:

► Dit T-shirt bevat een afdruk. De grondstof voor de afdruk is afgeleverd aan de productiesite als vloeibare verf in verschillende kleuren.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

► De verf bevat 30% bis (2-ethylhexyl) ftalaat (DEHP) met CAS nr. 117-81-7. De inhoud van DEHP op het T-shirt is 0,15 %..

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

De verf was een mengsel en geen voorwerp vóór de vervaardiging van het T-shirt. Het eerste voorwerp dat DEHP bevat, is het T-shirt. In dit geval moet bijgevolg de 0,1% limiet met betrekking tot het DEHP gehalte worden toegepast op het T-shirt met de afdruk. Het gewicht van de verf is 0,5% van het gewicht van het T-shirt. De gemiddelde DEHP concentratie op het T-shirt zal dus 0,15% zijn, wat nog steeds meer dan 0,1% is.

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

Als het T-shirt in de EU vervaardigd is, moet de producent automatisch een Veiligheidsinformatieblad ontvangen van de leverancier van de vloeibare verf, met de vermelding dat het DEHP bevat en van de concentratie (het interval).

Als het T-shirt ingevoerd is, moet de invoerder informatie vragen aan zijn niet-EU-leverancier. Een probabiliteitsanalyse kan er bvb. toe leiden dat de invoerder moet vragen of de afdruk stoffen uit de kandidatenlijst, en meer in het bijzonder pigmenten of ftalaten uit de kandidatenlijst, bevat.

INFORMATIE VERSCHAFFEN

Minstens onderstaande informatie moet aan de ontvangers/consumenten worden meegedeeld:

“Het T-shirt bevat bis (2-ethylhexyl)ftalaat, (DEHP)”

4.4 Zeer complexe voorwerpen die uit meerdere samengestelde voorwerpen en mengsels bestaan

Een desktopcomputer (PC) wordt hier als voorbeeld gebruikt. Dit voorbeeld start met 1) de elektronische voorwerpen, gaat verder met 2) een printplaat en wordt afgerond met 3) de volledige PC. Zo neemt dit voorbeeld bepaalde segmenten van de productieketen van de PC in aanmerking.

Elektronische voorwerpen

Voorvereisten

- ▶ a) volledig gemonteerde condensator. Deze is bedekt met een kunststoflaag die vervaardigd is uit een polymereemengsel met additieven en wordt later gesoldeerd of verlijmd op een printplaat.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De bedekkende kunststoflaag bevat dibutylftalaat met CAS nr. 84-74-2.

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

De bedekkende kunststoflaag heeft nooit als een individueel voorwerp bestaan. De drempelwaarde moet dus worden toegepast op het volledige voorwerp; namelijk de condensator.

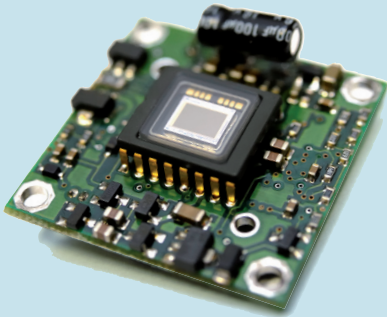
TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

Als het voorwerp in de EU vervaardigd is, moet de producent automatisch een Veiligheidsinformatieblad ontvangen van de leverancier van de mengsels, met de vermelding of het een stof uit de kandidatenlijst bevat en van de concentratie (het interval). Als het voorwerp ingevoerd is, moet de invoerder informatie vragen aan zijn niet-EU-leverancier. Een probabiliteitsanalyse kan er bvb. toe leiden dat de invoerder aandacht moet schenken aan het feit of het voorwerp al dan niet sommige van de genoemde stoffen bevat.

INFORMATIE VERSCHAFFEN

Voor de condensatoren moet hij minstens, van de producent aan zijn klant, de naam meedelen:

“De condensator bevat dibutylftalaat”

Een printplaat

Voorvereisten:

- ▶ De printplaat bestaat uit een vlak gelaagde plaat met bedrukte draden, elektronische voorwerpen en operationele voorzieningen die vaak met soldeersels of lijm bevestigd zijn.
- ▶ Zowel de printplaat als de toegevoegde voorwerpen en mengsels bestaan uit een reeks verschillende materialen. Bvb.: harde en zachte kunststoffen, metalen, keramiek, glas enz.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De volledig gemonteerde condensatoren (dezelfde als hierboven) bevatten dibutylftalaat met CAS nr. 84-74-2.

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

Het feit dat de printplaat samengesteld is uit vele kleine voorwerpen, verandert niets aan de vereiste dat de drempelwaarde toegepast moet worden op gelijk welk object in de printplaat dat als een voorwerp geïdentificeerd is. Het groot aantal voorwerpen (zoals diverse elektronische voorwerpen, de ventilator, de plaat zelf enz.), en dat vele ervan gesoldeerd en/of verlijmd zijn op de printplaat, maken het tot een moeilijke taak om te bepalen welke ervan reeds als voorwerpen bestonden vóór de vervaardiging van de printplaat.

Voor sommige elektronische voorwerpen kan men het (de) individuele mengsel(s) identificeren dat (die) gebruikt werd(en) voor de vervaardiging ervan (zie hierboven) en de hoeveelheid van een stof uit de kandidatenlijst in het (de) mengsel(s), en aldus de concentratie achterhalen, of deze berekenen. De drempelwaarde moet worden toegepast op het elektronisch voorwerp (component) waaraan het (de) mengsel(s) toegevoegd werd(en).

INFORMATIE VERSCHAFFEN

In dit geval heeft de informatie vaak betrekking op meer dan één voorwerp(component) van dezelfde soort. Minstens de naam van de stof uit de kandidatenlijst moet worden verschaft:

“De condensatoren bevatten dibutylftalaat”

Desktopcomputer

Voorvereisten:

- ▶ De computer is samengesteld uit een ruim aantal samengestelde voorwerpen met verschillende functionaliteiten. Er zijn grotere voorwerpen zoals het scherm, het omhulsel, de kabels enz. Er is ook een groot aantal kleinere voorwerpen die hoofdzakelijk gebruikt worden voor de elektronische onderdelen in de computer en de accessoires (muis, toetsenbord).
- ▶ Stoffen uit de kandidatenlijst kunnen aanwezig zijn in meerdere voorwerpen in de computer (zowel in de elektronische voorwerpen als in de behuizing en de kabels).

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ In dit geval bevatten de volledig gemonteerde condensatoren (dezelfde als hierboven) op het moederbord en de muis kabel dibutylftalaat (dbp) met CAS nr. 84-74-2.

ALGEMEENHEDEN OVER ZEER COMPLEXE VOORWERPEN

In wezen moeten dergelijke voorwerpen volgens dezelfde principes worden behandeld als andere samengestelde voorwerpen. De drempelwaarde is van toepassing op alle objecten die geïdentificeerd zijn als voorwerpen aangezien er geen lagere limiet in REACH is wat de grootte van het voorwerp betreft. Het praktisch verschil is het groot aantal voorwerpen en de tijd die nodig kan zijn om de relevante informatie te verkrijgen. De oplossing om redelijke start- en eindpunten voor de inzameling van informatie over complexe voorwerpen zoals de PC te vinden, bestaat erin een systematische strategie toe te passen. Hieronder vindt u een voorbeeld van een dergelijke strategie..

TOEPASSING VAN DE DREMPELWAARDE

Ze moet worden toegepast op alle objecten in de PC die als voorwerpen geïdentificeerd zijn..

TOEGANG KRIJGEN TOT INFORMATIE

Een systematische strategie om toegang te krijgen tot informatie (en informatie te verschaffen): een dergelijke strategie kan vrij gelijkaardig zijn voor producenten en invoerders. Een PC-producent beschikt echter vaak over een sterkere positie om volledige informatie te vragen (voor alle voorwerpen die hij afzonderlijk koopt), terwijl een invoerder aanvankelijk slechts één (niet-EU) leverancier kan contacteren.

VOORBEELD VAN DE INHOUD VAN EEN SYSTEMATISCHE STRATEGIE:

1. Maak een lijst van de voorwerpen in de computer.
2. Maak een probabiliteitsanalyse: denk voor elk voorwerp na over het (de) gebruikte materiaal (materialen), de kans dat het stoffen uit de kandidatenlijst kan bevatten en indien dit het geval is, welke stof(fen).
3. Stuur aangepaste verzoeken naar de contactpersoon (contactpersonen) van de leverancier(s)
4. Zamel inkomende gegevens in met behulp van een geschikt systeem. Indien er geen voorzien is, dient u er eerst een aan te maken¹⁴
5. Valideer de informatie en vul ze aan of controleer ze waar nodig
6. Verschaf informatie aan de klanten over de inhoud van de stoffen uit de kandidatenlijst
7. Controleer regelmatig elke stap in de strategie en herzie deze indien nodig.

VOORBEELD VAN WAT EEN PROBABILITEITSANALYSE AAN HET LICHT KAN BRENGEN:

Een dergelijke analyse kan bestaan uit beschouwingen over welke voorwerpen welke materialen kunnen bevatten, welke van deze stoffen uit de kandidatenlijst kunnen bevatten en welke stoffen (cfr. Hoofdstuk 3):

Materials	Stoffen/mengsels die verwacht kunnen worden	Voorbeelden van stoffen uit de kandidatenlijst die in voorwerpen kunnen zitten (niet beperkend)
metaal (meestal)	meerdere stoffen gebruikt voor de behandeling van een metalen oppervlak	natriumchromaat, kaliumchromaat, zuren gegenereerd uit chroomtrioxide (zoals chroomzuur en dichroomzuur)
plastic, rubber en harsen	Brandvertragers en weekmakers	HBCDD, korte keten gechloroerde paraffines (alkanen, C10-13, chloro), bis(2- methoxyethyl) ftalaat, BBP, DBP, DEHP
galvanisering / coating		kobaltdichloride

¹⁴ Opmerking: producenten van computers beschikken vaak reeds over interne informatie-systemen voor stoffen in hun voorwerpen en over hun eigen sectorspecifieke leidraad.

- 15 Aangezien het principe "Eens een voorwerp, altijd een voorwerp" toegepast wordt, hoeft men de eigenlijke concentratie van de stof en het gewicht van de voorwerpen niet te kennen, noch een fictief gemiddelde in de volledige PC te berekenen. Hierdoor kan men heel wat moeite besparen
- 16 Art. 7.2 verplicht elke producent of invoerder van voorwerpen ECHA te verwittigen als al zijn voorwerpen – ongeacht de categorie – samen meer dan 1 ton/jaar van een stof uit de kandidatenlijst bevatten. Enkel voorwerpen waarvan de inhoud 0,1% overschrijdt, moeten echter worden geteld. Het voorbeeld van het keukengeredschap is eenvoudig.

VOORBEELDEN VAN MOGELIJKE VRAGEN AAN LEVERANCIERS OVER DE INHOUD VAN DE STOFFEN UIT DE KANDIDATENLIJST:

1. Bevatten plastic voorwerpen, bvb. interne kabels, snoeren of meer dan 0,1% (g/g) van een stof uit de **kandidatenlijst**, zoals brandvertragers of weekmakers?¹⁵
2. Bevatten het gecoate of aan het oppervlak behandeld omhulsel of andere metalen artikels meer dan 0,1% (g/g) van een stof uit de **kandidatenlijst**?
3. Bevat gelijk welk elektronisch voorwerp op de systeemplaat meer dan 0,1% (g/g) van een stof uit de **kandidatenlijst**?
4. Bevat de systeemplaat zelf meer dan 0,1% (g/g) van een stof uit de **kandidatenlijst**, zoals brandvertragers of weekmakers?

INFORMATIE VERSCHAFFEN

Het doorgeven van informatie wordt op dezelfde manier behandeld als bij eenvoudigere voorwerpen

Alle informatie over het gehalte van stoffen uit de kandidatenlijst moet worden doorgegeven zodra ze verkregen wordt. Men moet minstens de namen van de stoffen vermelden en de plaatsen waar ze zich bevinden, bvb.:

"De condensatoren (op het moederbord) en de muiskabel bevatten dibutylftalaat (DBP)"

4.5 Toepassing van de verplichting om ECHA te verwittigen (art. 7.2)

Controleer of de drempelwaarde van 1 ton overschreden is¹⁶

Keukengeredschap

Voorvereisten:

- ▶ Een onderneming importeert keukengeredschap naar de EU. In dit geval gaat het om 200.000 braadpannen en 450.000 sauspannen per jaar. De pannen beschikken over een antiaanbaklaag.

Men weet niet wanneer het werk om toegang te krijgen tot informatie, aanvangt:

- ▶ De pannen bevatten meer dan 0,1% PFOA met CAS nr. 335-67-1, dat nog steeds (mei 2013) op de lijst van het register van intenties staat, daarom is het momenteel nog niet verplicht de naam van deze stof te verschaffen of ECHA te verwittigen. Aangezien PFOA weldra aan de kandidatenlijst toegevoegd kan worden, is het echter mogelijk dat de onderneming het werk hieronder op voorhand wenst uit te voeren.

ONDERSTAANDE STAPPEN MOETEN ONDERNOMEN WORDEN:

1. Controleer welk voorwerp van de braadpan en sauspan meer dan 0,1% van de stof uit de kandidatenlijst bevat.
2. Controleer voor elk zulk voorwerp het gewicht van de stof uit de kandidatenlijst.
Indien u deze informatie niet van de leverancier kunt verkrijgen, moet u eventueel, in laatste instantie, een analyse uitvoeren.
3. Bereken het totaalgewicht van de stof voor elk voorwerp van de braadpannen en sauspannen. Tel alles op totdat u het totaalgewicht verkrijgt:

HET GEWICHT VAN DE PFOA IN DE VOORWERPEN, DE TOTAALGEWICHTEN EN DE PFOA CONCENTRATIES ZIJN DE VOLGENDE:

- ▶ Braadpan als individueel voorwerp zonder het handvat – PFOA 3 gram; Totaalgewicht 1,8 kg; Concentratie $3/1800 = 0,17\%$
- ▶ Sauspan zonder het deksel en het handvat – 1 gram; Totaalgewicht 0,5 kg; Concentratie $1/500 = 0,2\%$

De totale hoeveelheid PFOA in deze artikels is:

- ▶ Braadpan (200 000 pcs) * 3 gram = 0,6 ton
- ▶ Sauspan (450 000 pcs) * 1 gram = 0,45 ton

Totale hoeveelheid in alle voorwerpen = 1,05 ton. Bijgevolg moet men ECHA verwittigen ten laatste zes maanden na de datum wanneer (en indien) PFOA in de kandidatenlijst opgenomen is, tenzij er een vrijstelling in Artikel 7.3 en 7.6 kan worden toegepast

Opmerkingen: De leverancier moet controleren of ECHA verwittigd dient te worden omdat de drempelwaarde van 1 ton overschreden is, of als een van de vrijstellingen (in Artikelen 7.3 en 7.6) van toepassing is. Houd er rekening mee dat het vaak minder lastig is om ECHA te verwittigen dan om te controleren of de drempelwaarde van 1 ton niet overschreden is en/of het document voor de vrijstelling in Artikel 7.3 (geen blootstelling) of 7.6 (het gebruik in het voorwerp is reeds geregistreerd) van toepassing is.

5 ■

Gewoonten en hulpmiddelen om toegang te krijgen tot informatie, informatie op te slaan en informatie te verschaffen

Het werk om het gehalte in voorwerpen bij te houden, zal toenemen naargelang er meer stoffen op de kandidatenlijst staan en de voorwerpen complexer worden. Vele ondernemingen en sectoren zouden ongetwijfeld voordeel halen uit de invoering van systematische benaderingen voor de toepassing van de REACH informatieverplichtingen. In dit hoofdstuk wordt advies gegeven over systemen, gewoonten en hulpmiddelen die hiervoor aangewend kunnen worden.

5.1 Gewoonten en hulpmiddelen om toegang te krijgen tot informatie

ALGEMENE KWALITEITSBEHEERSYSTEMEN

De allerbelangrijkste handeling om de uitvoerbaarheid van de REACH informatiebepalingen te garanderen, bestaat erin over een algemeen kwaliteitsbeheersysteem te beschikken. Als een dergelijk basissysteem omwille van meer algemene redenen reeds ingevoerd is, kan het vrij eenvoudig zijn een deel ervan toe te voegen of aan te passen, om ook de REACH informatiebepalingen op te nemen. Zo zal men minder inspanningen moeten leveren om de vereiste informatie te verkrijgen

Dergelijke kwaliteitsbeheersystemen kunnen minder of meer geavanceerd zijn en bijvoorbeeld leverancieraudits, certificeringen van derden en intern uitgevoerde producttesten omvatten

GEWOONTEN EN HULPMIDDELEN OM INFORMATIE VAN LEVERANCIERS TE VRAGEN

Bij gebrek aan een algemeen kwaliteitsbeheersysteem is het cruciaal om specifieke gewoonten en hulpmiddelen in te voeren om toegang te krijgen tot informatie over stoffen uit de kandidatenlijst in de aangekochte voorwerpen. Het is voordelig om dergelijke gewoonten reeds toe te passen gedurende de fases van de planning, de verwerving en het uitschrijven van contracten.

In deze fases beschikken leveranciers – in de rol van klant aan andere leveranciers – normaal gezien over de beste positie om toegang te krijgen tot de nodige informatie

Criteria en standaardbrieven kunnen worden gebruikt als hulpmiddelen bij verwerving- en aankoop situaties. Eenvoudige hulpmiddelen onder de vorm van standaardbrieven of templates voor de aangifte van leveranciers inzake stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen werden ontwikkeld door bepaalde industriële verenigingen en zijn online alsook in leidraad documenten beschikbaar. Een onderneming kan ook haar eigen standaardbrief ontwikkelen. Contracten of andere schriftelijke overeenkomsten kunnen ook worden gebruikt, alsook producttesten en informatie van derden. Het voeren van uitgebreidere leverancieraudits – als onderdeel van kwaliteitsbeheer – kan er toe bijdragen dat de informatie die door leveranciers verschaft is, correct zal zijn.

Als blijkt dat EU-leveranciers zich niet bewust zijn van hun verplichtingen en niet automatisch informatie verschaffen over het feit of bepaalde voorwerpen al dan niet stoffen uit de kandidatenlijst bevatten, moet men hen misschien eerst over hun verplichtingen informeren. Niet-EU-leveranciers hebben geen dergelijke verplichtingen, maar zouden vaak uit beroepsoverwegingen informatie willen verschaffen. Ze zouden echter moeten worden geïnformeerd over de verplichtingen waaraan EU-ondernemingen moeten voldoen.

VOORBEELDEN VAN HULPMIDDELEN VOOR HET WERK

- ▶ Controlelijsten voor productontwikkeling
- ▶ Criteria en standaardbrieven om bij verwervingen te gebruiken
- ▶ Contracten/schriftelijke overeenkomsten
- ▶ Certificeringen van derden
- ▶ Leverancieraudits
- ▶ Producttesten van leveranciers

5.2 Gegevensopslagsystemen

Bepaalde sectoren met zeer complexe voorwerpen zoals auto's en elektronische toestellen hebben reeds gegevenssystemen en hulpmiddelen ontwikkeld om informatie over stoffen in voorwerpen te verkrijgen, op te slaan en mee te delen. Dergelijke systemen helpen de ondernemingen binnen de sector om de informatie in de toeleveringsketens te beheren en kunnen het werk vereenvoudigen dat veroorzaakt wordt door de inclusie van meerdere stoffen in de kandidatenlijst. Hoogst waarschijnlijk kunnen ook vele andere sectoren (en ondernemingen) voordeel halen uit de ontwikkeling van een

bepaalde soort informatiesystemen op een aangepaste schaal, vooral waar vele en/of zeer complexe voorwerpen behandeld worden.

Sectorspecifieke industriële organisaties kunnen hun leden zeker helpen door sectorspecifieke templates te ontwikkelen om informatie te verkrijgen, op te slaan en door te geven alsook door lijsten te publiceren van de stoffen uit de kandidatenlijst die het meest waarschijnlijk in hun sector voorkomen.

5.3 Hulpmiddelen en formaten om informatie te verschaffen

REACH specificeert niet hoe de informatie voor veilig gebruik doorgegeven en gepresenteerd moet worden. Er zijn meerdere hulpmiddelen beschikbaar voor de mededeling van informatie aan ontvangers dan voor de mededeling van informatie aan consumenten. Ontvangers hebben trouwens het recht om de informatie automatisch te verkrijgen terwijl consumenten enkel het recht hebben om ze op verzoek te verkrijgen. Deze verschillen kunnen bepalen welk hulpmiddel het meest geschikt is.

ONTVANGERS

Welk hulpmiddel of welk formaat het meest geschikt is om de informatie door te geven of te presenteren, kan aanzienlijk variëren. Dit kan afhangen van factoren zoals wie de ontvanger is, welke informatie verschaft moet worden en specifieke vragen die door de ontvanger ingediend worden. Hieronder volgen enkele voorbeelden:

- ▶ Standaardantwoordbrieven
- ▶ Wijziging van bestaande documenten (zoals gebruikersinstructies, bijsluiters)
- ▶ Materiaalaangiftes
- ▶ Productinformatiefiches (niet te verwarren met veiligheidsinformatiebladen)
- ▶ Productcatalogi
- ▶ Link naar de website van een onderneming met specifieke en bijgewerkte informatie
- ▶ Informatie in databanken met een bepaalde externe toegang (kan binnen een sector worden gedeeld)
- ▶ RFID tags/chips die op afstand elektronisch gelezen dienen te worden¹⁷

Onderstaand voorbeeld van een eenvoudige standaardantwoordbrief bevat enkel een minimum aan informatie.

¹⁷ *Opmerking:* kunnen uiterst klein zijn en uitgebreid gebruikt worden door bepaalde ondernemingen. Standaardiseringsproblemen blijven echter bestaan.

Zoals reeds vermeld in paragraaf 3.6, kan de ontvanger meer informatie nodig hebben dan de informatie die hem in staat stelt te beslissen over maatregelen voor veilig gebruik, zoals vereist door REACH. Leveranciers moeten dus geval per geval evalueren of verdere informatie verschaft moet worden.

Klantinformatie over de REACH verordening & de kandidatenlijst

Geachte Heer/Mevrouw,

In verband met de zogeheten Kandidatenlijst van zeer zorgwekkende stoffen zoals gepubliceerd door ECHA, bevestigen we hierbij wat volgt:

Onderstaande stoffen worden gebruikt in onze voorwerpen:

- ▶ *Het textiel bevat een brandvertrager die HBCDD (hexabromocyclododecaan) genoemd wordt.*
- ▶ *De matras bevat DEHP (bis (2-ethylhexyl) ftalaat) in een afdekdoek*

Hoogachtend

XXXX

CONSUMENTEN

Om te voldoen aan de verplichting om consumenten informatie te verschaffen die het veilige gebruik mogelijk maakt, moet men ervoor zorgen dat ze door de individuele consumenten begrepen wordt. Het is ook belangrijk dat men de antwoordtermijn van 45 dagen naleeft. Onderstaande zal bijvoorbeeld belangrijk zijn:

- ▶ De ontvangst van een verzoek van een consument bevestigen
- ▶ In dezelfde taal antwoorden als die waarin het verzoek opgesteld werd
- ▶ Technisch taalgebruik en technische termen zoveel mogelijk vermijden

Enkele voorbeelden van mogelijke formaten:

- ▶ Standaardantwoordbrieven (via e-mails of gewone brieven)
- ▶ Wijziging van bestaande documenten (bvb. gebruikersinstructies, bijsluiters)
- ▶ Informatie op etiketten

6.

Slotopmerkingen

6.1 Samenvatting

Hieronder volgt een beknopt overzicht van enkele van de belangrijkste tips die men moet onthouden:

- ▶ Indien een voorwerp meer dan 0,1% g/g van een stof uit de kandidatenlijst bevat, moet men hierover informatie verschaffen, ongeacht of dit voorwerp afzonderlijk verkocht wordt of in een samengesteld voorwerp opgenomen is.
- ▶ De informatie moet vermelden op welke plaats de stof in het voorwerp zit, of ze in een voorwerp binnen een samengesteld voorwerp zit en of ze eenvoudig doorgegeven kan worden onderaan de toeleveringsketen.
- ▶ Wanneer men toegang krijgt tot informatie van eigen leveranciers, zal het helpen om een probabiliteitsmethode te gebruiken. Hierdoor kan men zich focussen op de voorwerpen die hoogst waarschijnlijk stoffen uit de kandidatenlijst bevatten en op de stoffen die hoogst waarschijnlijk in deze voorwerpen gebruikt worden.
- ▶ Een stapsgewijze werkprocedure kan ook helpen. Dit geldt vooral als de leverancier te maken krijgt met vele en/of zeer complexe voorwerpen.
- ▶ De ontvangen informatie moet worden gevalideerd, en waar nodig worden aangevuld via verdere vragen aan de eigen leveranciers, of zelfs met analyses.
- ▶ De samenwerking binnen sectoren zal het werk vereenvoudigen dat door de REACH informatieverplichtingen veroorzaakt wordt, al was het maar om te achterhalen welke stoffen het meest waarschijnlijk in de voorwerpen zitten.
- ▶ Het is cruciaal om ook te beschikken over goede gewoonten en hulpmiddelen voor het werk dat door de REACH informatieverplichtingen veroorzaakt wordt. Het voordeel ervan wordt groter naarmate er meer stoffen uit de kandidatenlijst voorkomen. Het neemt ook toe als de leverancier te maken krijgt met vele en/of zeer complexe voorwerpen.

- ▶ Een algemeen kwaliteitsbeheersysteem vereenvoudigt het werk dat door de REACH informatieverplichtingen veroorzaakt wordt. Het betreft de allerbelangrijkste handeling om de uitvoerbaarheid te garanderen.
- ▶ Het is cruciaal dat men voortdurend nauwkeurig in de gaten houdt welke stoffen aan de kandidatenlijst toegevoegd worden aangezien de verplichting om klanten te informeren onmiddellijk bij de opname ervan in werking treedt.

6.2 De voordelen die men geniet door de benadering in deze leidraad te volgen

Dit is een samenvatting van de voordelen die leveranciers genieten indien de drempelwaarde – in overeenkomst met deze leidraad – voor samengestelde voorwerpen toegepast is op de er in opgenomen voorwerpen, en niet op het volledige samengesteld voorwerp¹⁸.

Deze voordelen zijn vooral van toepassing op de vele leveranciers die in feite ook ontvangers van voorwerpen zijn, zoals de meeste producenten van samengestelde voorwerpen, groothandelaars en kleinhandelaars.

DE NALEVING VAN DE REACH VERPLICHTINGEN OP DE VOLLEDIGE EU-MARKT

Door aldus aan de verplichtingen te voldoen, zullen leveranciers ervoor zorgen dat de informatieverplichtingen op de volledige EU-markt nageleefd zullen worden.

EENVOUDIGERE WERKPROCESSEN EN MEER EFFICIENTIE

Voor samengestelde voorwerpen hoeft men geen toegang te krijgen tot de exacte concentratie van de stof in de er in opgenomen voorwerpen, noch het gewicht van het opgenomen en samengesteld voorwerp te kennen, noch gemiddeldes te berekenen. In de plaats hiervan kan men de ontvangen informatie normaal gezien gewoon doorgeven zoals deze via de toeleveringsketen ontvangen werd. Gewoonten voor de controle op de naleving kunnen gelijkaardiger gemaakt worden met diegene die bestaan voor diverse beperkingen van stoffen in voorwerpen. Voor deze gewoonten zijn de limieten normaal gezien van toepassing op de opgenomen voorwerpen of materialen. Kort samengevat: dit laat toe om eenvoudiger en krachtigere systemen te gebruiken om toegang te krijgen tot informatie, informatie door te geven en de naleving binnen de toeleveringsketens te controleren.

¹⁸ Zie Bijlage I, die de verschillen tussen de benaderingen illustreert en uitlegt waarom de toepassing van de limiet op de opgenomen voorwerpen in een aantal voordelen resulteert.

ZICH VOORBEREIDEN OP TOEKOMSTIGE GEBRUIKS- BEPERKINGEN/VERBODSBEPALINGEN

Op basis van duidelijke informatie over het gehalte van stoffen uit de kandidatenlijst in voorwerpen, met inbegrip van die welke in samengestelde voorwerpen opgenomen zijn, kan men zich voorbereiden op toekomstige gebruiksbeperkingen/verbodsbepalingen waaraan dergelijke stoffen onderworpen zullen zijn. Leveranciers kunnen stappen ondernemen om een autorisatie aan te vragen of alternatieven te vinden. Dankzij een betrouwbare toegang tot informatie kan men late en mogelijk dure verrassingen vermijden.

CONSISTENTERE EN RELEVANTERE INFORMATIE

Indien een stof uit de kandidatenlijst in een voorwerp zit in een concentratie die 0,1% overschrijdt, moet men altijd informatie ontvangen, ongeacht of het voorwerp afzonderlijk aangekocht is of in een samengesteld voorwerp opgenomen is, en ongeacht het gewicht van het samengesteld voorwerp. Voor samengestelde voorwerpen moet de informatie vermelden in welk opgenomen voorwerp de stof aanwezig is. Op basis hiervan kan de ontvanger op een zinvolle manier de blootstelling, risico's en geschikte maatregelen in overweging nemen, waardoor de risico's voor de gezondheid en het leefmilieu gereduceerd kunnen worden.

EERLIJKERE CONCURRENTIE

In de praktijk zullen de verplichtingen op dezelfde manier voor alle leveranciers gelden, ongeacht of ze een bepaald voorwerp afzonderlijk of in een bundel met andere voorwerpen of voorwerpen die in een samengesteld voorwerp opgenomen zijn, verkopen. In ieder geval moeten ze de informatie doorgeven als het voorwerp meer dan 0,1% van een stof uit de kandidatenlijst bevat. De verplichting om te informeren zal niet worden beïnvloed door irrelevante factoren zoals het gewicht van de andere voorwerpen waarmee het voorwerp samengesteld werd, m.a.w. er zal geen "verdunningseffect" optreden waardoor informatie over de aanwezigheid van een stof uit de kandidatenlijst ergens onderweg in de toeleveringsketen verloren zou gaan.

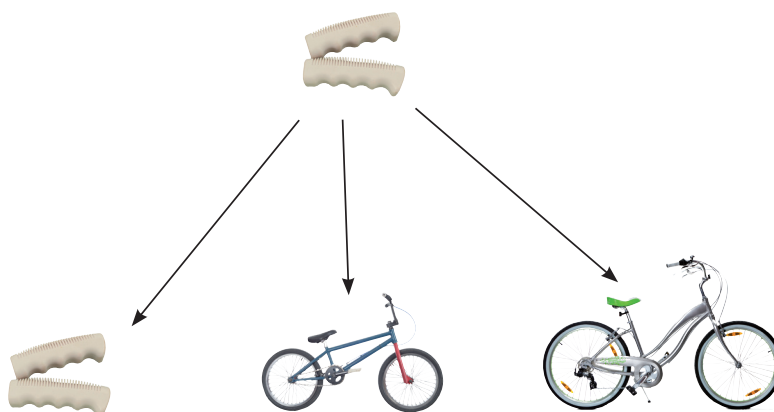
Bijlage 1.

Verschillen tussen de methoden om de 0,1% drempelwaarde toe te passen

Aan de hand van een fiets wordt in onderstaand voorbeeld uitgelegd waarom de toepassing van de drempelwaarde in overeenkomst met deze leidraad (volgens het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp”) een groot verschil uitmaakt in vergelijking met de toepassing in overeenstemming met de interpretatie in de leidraad van ECH.

Voorbeeld: Verschillen tussen de benaderingen in het geval van een fiets (de limiet toepassen volgens deze leidraad of de leidraad van ECHA)

Voorvereisten: De fiets weegt 13 of 16 kg, afhankelijk van bvb. het kadermodel. De twee handvaten op de fiets zijn altijd dezelfde. Samen wegen ze 70 g en bevatten ze 14 g DEHP (20%).

INFORMATIE DIE VOOR LEVERANCIERS TOEGANKELIJK MOET ZIJN

De moeilijkste en meest arbeidsintensieve taak bestaat erin eerst toegang te krijgen tot informatie over het feit of de aangekochte voorwerpen een stof uit de kandidatenlijst bevatten en indien dit het geval is: welke? Er zijn duidelijke aanwijzingen dat er kleine verschillen zijn tussen de benaderingen die voor die eerste taak toegepast moeten worden.

Na die taak zijn er verschillen:

Als de drempelwaarde op opgenomen voorwerpen toegepast wordt (m.a.w. volgens het principe “Eens een voorwerp, altijd een voorwerp”),

Kan informatie van een eigen leverancier van fietsen dat de handvaten DEHP (meer dan 0,1%) bevatten, gewoon aan de eigen ontvangers van de fietsen worden doorgegeven.

Als de limiet in plaats daarvan op het volledige samengesteld voorwerp toegepast wordt (m.a.w. volgens de interpretatie in de leidraad van ECHA)

Moet er extra werk worden verricht:

- ▶ krijg toegang tot gegevens over de exacte concentratie van de stof in de handvaten (de toegang tot dergelijke informatie kan vaak moeilijk en soms zelfs onmogelijk zijn omwille van het vertrouwelijk karakter)
- ▶ krijg toegang tot gegevens over het gewicht van de handvaten en van de fiets
- ▶ bereken de gemiddelde¹⁹ concentratie
- ▶ in de fiets, om te kunnen controleren of deze 0,1% overschrijdt

Dit extra werk kan ertoe leiden dat er geen informatie verschaft moet worden (m.a.w. de ontvanger of de consument zal niet worden geïnformeerd) of dat er uiteindelijk informatie moet worden verschaft ondanks het extra werk om te controleren of dit vermeden kan worden..

¹⁹ Het zal hier gaan om een vrij denkbeeldige gemiddelde concentratie. In werkelijkheid is DEHP enkel in de handvaten aanwezig.

INFORMATIE DIE AAN ONTVANGERS EN CONSUMENTEN VERSCHAFT MOET WORDEN

Als de drempelwaarde op opgenomen voorwerpen toegepast wordt (m.a.w. volgens het principe "Eens een voorwerp, altijd een voorwerp")

- ▶ als de handvaten afzonderlijk als wisselstukken verkocht worden, moet er informatie over de DEHP worden verschaft.
- ▶ als de handvaten vastgemaakt zijn aan een fiets, moet er informatie over de DEHP worden verschaft voor alle fietsen, ongeacht hun gewicht
- ▶ *De informatie zal voor alle fietsen meedelen op welke plaats de DEHP zit (in de handvaten). Hierdoor kan men de blootstelling/de risico's en de geschikte maatregelen op een zinvolle manier in acht nemen*

(Opmerking: dat de handvaten DEHP bevatten, is relevante informatie wanneer de blootstelling in acht genomen wordt)

Als de limiet in plaats daarvan toegepast wordt op het volledige samengesteld voorwerp (m.a.w. volgens de interpretatie in de Leidraad van ECHA)

- ▶ als de handvaten afzonderlijk als wisselstukken verkocht worden, moet er informatie over de DEHP worden verschaft.
- ▶ als de handvaten vastgemaakt zijn aan een fiets, moet er enkel informatie over de DEHP worden verschaft voor de lichte fietsen, maar niet voor de zware fietsen; dit ondanks het feit dat de handvaten dezelfde zijn, en dat dit dus tot willekeurige informatie leidt..
- ▶ Waar informatie gegeven wordt (m.a.w. enkel voor lichte fietsen), zal niet vermeld worden waar de DEHP zit. Dit maakt het veel moeilijker of onmogelijk om de blootstelling/de risico's en de geschikte maatregelen op een zinvolle manier in acht te nemen.

(Opmerking: het gewicht van de fiets en de gemiddelde²⁰ concentratie DEHP is totaal irrelevante informatie wanneer men de blootstelling in acht neemt, maar in dit geval vormt het de leidraad ongeacht of de informatie al dan niet verschaft wordt).

Opmerking: De meeste leveranciers zijn ook ontvangers van voorwerpen. In hun rol als ontvangers zullen ze minder en minder nuttige informatie verkrijgen als hun eigen leveranciers ervoor kiezen om de limiet op volledige samengestelde voorwerpen toe te passen.

²⁰ Het zal hier gaan om een vrij denkbeeldige gemiddelde concentratie. In werkelijkheid is de DEHP uiteraard niet gelijkmatig verspreid over de volledige fiets, maar blijft alles in de handvaten

Bijlage 2. Verklarende woordenlijst

Bijlage XIV	Bijlage XIV van REACH vermeldt alle stoffen die onderworpen zijn aan de autorisatie onder REACH.
Bijlage XVII	Bijlage XVII van REACH bevat een lijst met beperkingen op de vervaardiging, het op de markt brengen en het gebruik van bepaalde gevaarlijke stoffen, mengsels en voorwerpen.
BBP	Benzylbutylftalaat. BBP wordt hoofdzakelijk gebruikt als een additief om PVC of andere polymeren week te maken.
CAS nr.	CAS registratienummers zijn unieke digitale identificatoren voor chemische elementen, samenstellingen, mengsels enz. Registratienummers worden toegekend door de Chemical Abstract services (CAS), Columbus, Ohio.
C.I.	Kleurindex. De Kleurindex (C.I. of CI) is een lijst van identificatienummers en namen die toegekend zijn aan individuele stoffen die als pigmenten en kleurstoffen gebruikt worden.
CMR	Chemische stof die kankerverwekkend, mutageen of giftig voor de voortplanting is.
DBP	Dibutylftalaat. DBP wordt hoofdzakelijk gebruikt als een additief om PVC of andere polymeren week te maken.
DEHP	Di-ethylhexylftalaat. DEHP wordt hoofdzakelijk gebruikt als een additief om PVC of andere polymeren week te maken.
ECHA	Europees agentschap voor chemische stoffen
HBCDD	HexaBromoCyclododecaan. HBCDD is een brandvertrager die hoofdzakelijk gebruikt wordt in polymeren en textielmaterialen op basis van schuim.
MS	Lidstaat in de EU/EER.
PBT	Chemische stof die persistent, bioaccumulerend en toxisch is.
PCB	Printplaat. Een PCB is een dunne plaat met elektrische draden die op het oppervlak "geprint" zijn. Elektrische componenten zijn gemonteerd en met elkaar verbonden op de plaat.
PFOA	Perfluorooctaan zuur. PFOA is een synthetische chemische stof met bijzondere eigenschappen alsook honderden industriële en productietoepassingen. Het is zeer persistent in het leefmilieu.
PVC	Polyvinylchloride. PVC is een polymeer waarin meer dan de helft van het gewicht uit chloor bestaat. Weekmakers worden vaak toegevoegd aan PVC om het zacht en plooibaar te maken.
RFID	Radiofrequentie-identificatie: Elke methode voor de identificatie van unieke items met behulp van radiogolven. Doorgaans een transponder die digitale informatie bijhoudt.
SDS	Veiligheidsinformatieblad.
SVHC	Zeer zorgwekkende stof
vPvB	Zeer persistente en zeer bioaccumulerende stof

BELGIË

BELGISCHE FEDERALE
OVERHEIDSDIENST VOLKSGEZONDHEID,
VEILIGHEID VAN DE VOEDSELKETEN EN
LEEFMILIEU

DUITSLAND

FEDERAL INSTITUTE FOR
OCCUPATIONAL
SAFETY AND HEALTH

Danish Ministry of the Environment
Environmental Protection Agency

DENEMARKEN

DANISH ENVIRONMENTAL
PROTECTION AGENCY

FRANKRIJK

MINISTRY OF ECOLOGY, SUSTAINABLE
DEVELOPMENT AND ENERGY

NOORWEGEN

NORWEGIAN ENVIRONMENT AGENCY

ZWEDEN

SWEDISH CHEMICALS AGENCY